

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr.
Karolínou Tylovou, LL. M. ve věci

žalobce: **X**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. X
X

proti

žalované: **Policie České republiky - Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 1. 2021, č. j. X,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké

policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 9. 2020, č. j. X

2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 let s tím, že počátek této doby stanovil od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalobci byla stanovena doba k vycestování do 50 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, nebude-li u jeho osoby realizován výkon správního vyhoštění dle § 128 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Důvody znemožňující vycestování žalobce dle § 179 uvedeného zákona shledány nebyly.
3. Změna, k níž přistoupila žalovaná, spočívala v tom, že nově byl počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Doba k vycestování z území členských států Evropské unie byla žalobci stanovena do 50 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
4. Žalovaná v napadeném rozhodnutí především konstatovala, že odvolání bylo podáno jako blanketní, proto posuzovala prvostupňové rozhodnutí v celém jeho rozsahu. Protiprávní jednání žalobce bylo dle žalované nade vší pochybnost prokázáno, lze proto souhlasit se správním orgánem I. stupně, že došlo k naplnění předpokladu pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3, 4 zákona o pobytu cizinců, neboť učiněná zjištění jednoznačně odůvodňují závěr, že žalobce nejméně dne 8. 7. 2020 na území České republiky pobýval bez platného cestovního dokladu i bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právními předpisy a spisový materiál obsahuje dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalovaná souhlasila se správním orgánem I. stupně i v tom, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní vyhoštění na dobu 3 let dle žalované odpovídá zjištěnému porušení zákona i okolnostem posuzovaného případu. Správní orgán I. stupně také zcela správně vyhodnotil postup v intencích § 120a zákona o pobytu cizinců, když na základě závěru závazného stanoviska OAMP o možnosti vycestování stanovil žalobci lhůtu k vycestování. Změna výroku, k níž žalovaná přistoupila, odráží zejména změny zákona o pobytu cizinců, které byly provedeny zákonem č. 176/2019 Sb. Závěrem žalovaná dodala, že žalobci byla poskytnuta veškerá potřebná součinnost k uplatnění práv, která mu z jeho procesního postavení plynou.
5. Žalobce v žalobě nejprve namítal, že mu nikdy nebyla doručena výzva k doplnění odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zdůraznil, že měl vždy řádně hlášenou adresu, pobýval v zařízení Ministerstva vnitra pro žadatele o mezinárodní ochranu, od 13. 10. 2020 v pobytovém středisku na adrese Rudé armády 1000, Kostelec nad Orlicí. Dle žalobce došlo k chybě v doručování na straně správního orgánu I. stupně, čímž byl porušen § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalobce nebyl vyzván k odstranění vad podání. Tato vada měla vliv na zákonnost a přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
6. Žalované pak především vyčítal, že si nevyžádala revizní závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce, čímž zatížila své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Žalobce namítal i nesprávnost a nepřezkoumatelnost závazného stanoviska ev. č. x. Žalobce

utrpěl vážný úraz v detenčním zařízení provozovaném Ministerstvem vnitra, kde byl vystaven násilí ze strany jiného zajištěného cizince. Aby zabránil dalšímu násilí (včetně sexuálního) byl nucen vyskočit z okna. Bolesti, které v důsledku zranění přetrvávají, snižují jeho pracovní schopnost. Žalobce není schopen pracovat s těžšími předměty, nemůže pracovat 8 hodin denně. Jeho zranění vyžaduje specializovanou péči. V zemi původu žalobce není účasten zdravotního pojištění a na úhradu zdravotní péče nemá finanční prostředky. Závazné stanovisko OAMP ze dne 10. 7. 2020 je vadné zejména pro svou neaktuálnost, neboť bylo vydáno v době před úrazem, a zdravotní stav žalobce tak nemohl být zohledněn při posuzování překážky k vycestování. Po tak podstatné změně okolností, jako je vážný úraz, si měla žalovaná vyžádat nové závazné stanovisko, které by změnu situace reflektovalo a zabývalo se i tím, zda v případě návratu do vlasti nebude žalobce vystaven riziku vážné újmy z důvodu nedostupnosti zdravotní péče v zemi původu. V této souvislosti žalobce citoval z vyjádření veřejné ochránčyně práv ze dne 9. 6. 2016, adresovaného Ústavnímu soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 630/16. Žalobci reálně hrozí, že mu v zemi původu nebude poskytnuta zdravotní péče a zároveň nebude schopen splatit dluh, který na něm a jeho rodině bude násilně vymáhán, čímž dojde k vážné újmě ve formě mučení, nelidského a ponižujícího zacházení a trestání, tj. k porušení článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Rovněž předpokládané zhoršení zdravotního stavu by velmi pravděpodobně dosáhlo takové intenzity, že by zejména žalobcově manželce způsobilo značné utrpení srovnatelné s mučením dle článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, která v podobných případech zakotvila povinnost státu nevracet do země původu cizince, u nichž by zhoršení zdravotního stavu v důsledku transportu a následné nedostupnosti zdravotní péče dosáhlo intenzity mučení dle článku 3 Úmluvy. Konkrétně se jedná o judikáty D. v Spojené království, N. v Spojené království, A. v Spojené království a Paposhvilli v Belgie. Žalobce namítal, že žalovaná pochybila, když nedostatečně zjistila skutkový stav věci, včetně důvodů, pro které žalobce žádal o mezinárodní ochranu. Ohledně zdravotního stavu správní orgány posoudily pouze, zda je žalobce schopen transportu, nikoli však dostupnost zdravotní péče v zemi původu.

7. Žalobce dále namítal, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s povinností zakotvenou v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nevydat rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud by jeho důsledkem byl nepřeměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán I. stupně sice ve svém rozhodnutí hodnotil hlediska nastíněná v § 174a zákona o pobytu cizinců, nedostatečně ale zohlednil závažnost protiprávního jednání žalobce, který se na území ČR zdržoval bez platného pobytového oprávnění a bez platného cestovního dokladu pouze v řádu jednotek hodin. Zcela nedostatečně také posoudil zdravotní stav žalobce. Žalobce se stal v době, kdy byl omezen na osobní svobodě v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová obětí zvláště závažného zločinu. Jeho pracovní schopnost je výrazně omezena a jeho zdravotní stav vyžaduje lékařskou péči, bude muset podstoupit další chirurgické zákroky. Vydané rozhodnutí o správním vyhoštění není v případě žalobce přiměřené zásahu do jeho soukromého a rodinného života a jistě by postačovalo uložení pokuty a zastavení řízení, případně vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o povinnosti cizinců. Tuto možnost však správní orgán I. stupně vůbec nezvažil, čímž rovněž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
8. Žalobce také tvrdil, že si v době, kdy s ním byl veden výslech ve věci správního vyhoštění, neuvědomil nebezpečí, které mu plyne z nesplacení dluhu u věřitelů. Tehdy ale nebyla jeho schopnost dluh splatit negativně ovlivněna jeho zdravotním stavem. Žalobce posléze podal

žádost o mezinárodní ochranu, kde své důvody objasnil. Žalované byla tato skutečnost známa, přesto však pro zjištění aktuálního skutkového stavu věci nic neudělala a spokojila se se značně neaktuálním protokolem o podání vysvětlení a neaktuálním a nepřiléhavým závazným stanoviskem. Žalobce jako osoba neznalá českého jazyka a českého právního řádu si nebyl vědom toho, že i on může projevit procesní aktivitu k doplnění těchto informací do spisového materiálu. Správní orgány rezignovaly na povinnost postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci v rozsahu, který je nezbytný pro soulad s § 2 odst. 1 a 2 správního řádu. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, a dále rozsudek ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Azs 135/2015-32.

9. Pokud jde o napadené rozhodnutí, žalovaná dle žalobce zcela nedostatečně posoudila přiměřenost doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, čímž porušila § 68 odst. 3 správního řádu. Současně porušila i § 89 odst. 2 správního řádu, neboť dostatečně nepřezkoumala rozhodnutí správního orgánu I. stupně z pohledu veřejného zájmu. Napadené rozhodnutí je dle žalobce v rozporu s veřejným zájmem na dodržování lidskoprávních závazků a vnitrostátních předpisů i v rozporu se zásadou non - refoulement, neboť na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu vrací žalobce na území státu, kde mu hrozí vážná újma ve formě mučení, nelidského a ponižujícího zacházení nebo trestání.
10. Z uvedených důvodů žalobce nenavrhoval, aby napadené rozhodnutí žalované bylo zrušeno a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení.
11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná nejprve upozornila na nepravdivé tvrzení žalobce o tom, že mu nikdy nebyla doručena výzva k odstranění vad odvolání. Žalovaná poukázala na písemnost správního orgánu I. stupně ze dne 15. 10. 2020, č. j. x. Dle žalované bylo vše nezbytné v rámci vedeného správního řízení řádně vypořádáno, odkázala na obsah napadeného i prvostupňového rozhodnutí a navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
12. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl dne 9. 7. 2020 v 10:30 hodin převzat od orgánů německé policie na základě Dohody mezi vládou České republiky a vládou Spolkové republiky Německo o zpětném přebírání osob na společných státních hranicích z důvodu protiprávního vstupu a pobytu z území České republiky na území Spolkové republiky Německo bez platného cestovního pasu a víza, kam přicestoval dne 8. 7. 2020 ve skupině šesti krajanů a dvou občanů rumunské národnosti ve vozidle rumunské mezinárodní poznávací značky, kdy byl ve 13:20 hodin bezprostředně po vstupu z území České republiky do Spolkové republiky Německo na silnici BAB 17 v obci Breitenau kontrolován hlídkou německé policie. Provedeným šetřením v evidencích a informačních systémech policie České republiky nebylo u žalobce zjištěno, že je držitelem platného oprávněného k pobytu na území České republiky. Žalobce byl proto dne 9. 7. 2020 v 10:30 hodin zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Dne 9. 7. 2020 byl s žalobcem také sepsán protokol o výslechu, v němž žalobce odkázal na úřední záznam, který s ním byl sepsán stejného dne. Žalobce mimo jiné uvedl, že cestoval do Evropy za ekonomickým účelem a výhledem zajištění práce. Do České republiky přicestoval asi dne 8. 7. 2020, územím pouze tranzitoval do Spolkové republiky Německo. Žádné hraniční kontrole se během cesty nepodrobil, protože si byl vědom skutečnosti, že je jeho pobyt v Evropě nelegální. Cílem jeho cesty byla Spolková republika Německo, kde si chtěl najít práci v Berlíně na tržnici u krajanů. Prozatím neví, zda chce na území České republiky požádat o azyl. V případě jeho propuštění se chce ihned vrátit zpět do vlasti. Doplnil, že na území České republiky se zdržuje bratr jeho otce, ale neví kde. Žádné další rodinné příslušníky či blízké na území České republiky nemá, veškeré rodinné zázemí má doma ve Vietnamu. V Evropské unii se také žádná blízká osoba či rodinní příslušníci žalobce nenacházejí. Na území České republiky ani v Evropské unii nemá

žádné ekonomické, společenské či kulturní vazby. V případě návratu do vlasti mu žádné nebezpečí nehrozí. Případné vyhoštění z členských států Evropské unie nebude mít na jeho osobu z hlediska rodinného či soukromého života žádný negativní dopad. Svůj zdravotní stav označil za dobrý.

13. Správní orgán I. stupně měl za dostatečně prokázané, že žalobce na území České republiky vstoupil a pobýval neoprávněně bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění pobytu, proto s ním dne 9. 7. 2020 zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění a dne 22. 9. 2020 rozhodl o uložení správním vyhoštění. Dle správního orgánu I. stupně žalobce naplnil veškeré podmínky správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 zákona o pobytu cizinců. Nelegální pobyt žalobce bez cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu na území České republiky, tj. v schengenském prostoru, jehož je Česká republika součástí, posoudil správní orgán I. stupně jako závažné jednání, neboť je ve veřejném zájmu České republiky a v zájmu všech členských států Evropské unie, které jsou součástí schengenského prostoru, aby se na jejich území zdržovali ti cizinci, kteří splňují platné podmínky vstupu a pobytu v schengenském prostoru. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v délce 3 let a odpovídá zjištěným skutečnostem. Nebyla stanovena v maximální výši s ohledem na skutečnost, že žalobce pobýval na území České republiky pouze za účelem tranzitu a jednalo se o první porušení pobytového zákona z jeho strany. Dle správního orgánu I. stupně je důsledek správního vyhoštění z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce přiměřený, neboť podle jeho vyjádření se na území České republiky nezdržují žádní příbuzní, blízcí, rodinní příslušníci ani další osoby, na které by bylo třeba brát ohled. Správní orgán I. stupně zohlednil i zdravotní stav žalobce, který dne 11. 7. 2020 utrpěl v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová úraz pádem z výšky. Následně byl podroben operačnímu zákroku a byl hospitalizován na traumatologickém oddělení Krajské nemocnice v Liberci, odkud byl dne 14. 7. 2020 přijat do pooperační péče v Oblastní nemocnici Mladá Boleslav a dále dne 21. 7. 2020 do Zařízení následné péče Česká Lípa. Správní orgán I. stupně proto oslovil toto zdravotnické zařízení, které sdělilo, že dne 5. 10. 2020 má žalobce plánovanou kontrolu na traumatologickém oddělení Krajské nemocnice v Liberci, a lze předpokládat, že ode dne 6. 10. 2020 bude schopen leteckého transportu z Prahy do Hanoje. Dle správního orgánu I. stupně tedy zdravotní stav žalobce nebrání vycestování jak z České republiky, tak ze schengenského prostoru. Žalobce nemá na území České republiky žádné ekonomické, společenské a kulturní vazby, které by realizaci správního vyhoštění bránily. Sám žalobce v průběhu správního řízení konstatoval, že rozhodnutí o správním vyhoštění a vstupu na území členských států Evropské unie nebude mít pro jeho osobu žádný negativní dopad, a projevil úmysl, co nejdříve se vrátit domů. Při svém rozhodování správní orgán I. stupně dále vycházel ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce ze dne 10. 7. 2020, ev. č. ZS51340, z něhož vyplývá, že nebyl shledán důvod znemožňující vycestování do země státního občanství žalobce. Ve svém stanovisku Ministerstvo vnitra vycházelo z výpovědi žalobce na pozadí informací ohledně bezpečnostní a politické situaci v zemi, které jsou mu známy z jeho úřední činnosti, a dále využil informace z veřejně dostupných zdrojů, které jsou součástí spisového materiálu vedeného správního řízení o správním vyhoštění, s nimiž byl žalobce seznámen. Ve své výpovědi do protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce uvedl, že mu žádné nebezpečí v domovském státě nehrozí a může se tam bez obav vrátit. Jiné rozhodné skutečnosti, které by vylučovaly vycestování žalobce, nevyšly v průběhu správního řízení o správním vyhoštění najevo. Nic tedy nenasvědčuje skutečnosti, že by do domovského státu vycestovat nemohl.

14. Žalobce se proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o správním vyhoštění dne 7. 10. 2020 odvolal. Dle doručky založené ve správním spise si žalobce dne 26. 10. 2020 osobně převzal výzvu k odstranění nedostatku podaného odvolání, na výzvu však nereagoval.
15. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že žalobce dne 8. 10. 2020 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky.
16. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2000 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu o mezích žalobních bodů, jimiž je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
17. Žalobce především namítal, že si měla žalovaná vyžádat revizní závazné stanovisko k možnosti jeho vycestování, neboť po vydání závazného stanoviska ev. č. ZS51340 utrpěl úraz, v jehož důsledku se zásadním způsobem změnil jeho zdravotní stav, což mělo být zohledněno při úvaze o možnosti vycestování žalobce do země původu.
18. Krajský soud se s názorem žalobce neztotožňuje. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že: *„policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinná si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.“* Podle § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), *„závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.“*
19. Nejvyšší správní soud opakovaně ve své judikatuře s odkazem na § 149 správního řádu konstatoval závaznost obsahu závazného stanoviska pro výrokovou část rozhodnutí o správním vyhoštění (např. v rozsudku ze dne 6. 1. 2015, č. j. 8 Azs 110/2014 - 53; ze dne 15. 4. 2015, č. j. 1 Azs 21/2015 - 37; ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10 Azs 198/2017 - 38; a dále v rozsudku ze dne 13. 2. 2019, č. j. 8 Azs 76/2018 - 59, v němž soud řešil otázku použití závazného stanoviska z řízení o správním vyhoštění v řízení o zajištění). Judikatura konstantně přistupuje k závaznému stanovisku v řízení o správním vyhoštění tak, že je pro správní orgán závazné. To samozřejmě nebrání přezkumu závazného stanoviska v rámci přezkumu končeného rozhodnutí (blíže viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, č. 2434/2011 Sb. NSS): závazné stanovisko musí být proto samo o sobě přezkoumatelné - musí zejména obsahovat důvody, o které se závazné stanovisko opírá, a podklady pro jeho vydání (srov. rozsudek ze dne 6. 1. 2015, č. j. 8 Azs 110/2014 - 53).
20. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobce obsah závazného stanoviska zpochybnil až v žalobě, v rámci správního řízení a blanketního odvolání, které nebylo doplněno, obsah závazného stanoviska zpochybněn nebyl. Žalovaná proto nepochybila, když nepostupovala dle § 149 odst. 7 správního řádu a nevyžádala si potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tvrzení žalobce, že mu výzva k doplnění odvolání nebyla nikdy doručena je zjevně nepravdivé, neboť na č. l. 142 správního spisu je založena doručka písemnosti správního orgánu I. stupně ze dne 15. 10. 2020, č. j. KRPU-113751-64/ČJ-2020-040022 (výzva k odstranění nedostatků), dle níž žalobce výzvu k odstranění nedostatků odvolání dne 26. 10. 2020 osobně převzal.

21. Zpochybnění závěrů závazného stanoviska obsažené v žalobě je pak založeno na jeho neaktuálnosti. Chtěl-li však žalobce revidovat závazné stanovisko vzhledem k tomu, že v mezidobí utrpěl úraz, který mu dle jeho tvrzení způsobil trvalé následky, a změnil jeho postoj k vycestování, měl všechny relevantní okolnosti s tím spojené uvést v doplnění blanketního odvolání, což ale neučinil. Po správních orgánech nelze požadovat, aby za žalobce spekulativně domýšlely důvody, pro které není jeho vycestování možné. To navíc za situace, kdy žalobce v průběhu správního řízení konstatoval, že rozhodnutí o správním vyhoštění a vstupu na území členských států Evropské unie nebude mít pro jeho osobu žádný negativní dopad, a projevil úmysl, co nejdříve se vrátit domů. Z obsahu správního spisu i rozhodnutí správního orgánu I. stupně je navíc zřejmé, že se správní orgán I. stupně zabýval otázkou, zda zdravotní stav žalobce nebrání jeho vycestování. Za tímto účelem kontaktoval Nemocnici s poliklinikou Česká Lípa, která sdělila, že s ohledem na plánovanou kontrolu na traumatologickém oddělení Krajské nemocnice v Liberci lze předpokládat, že od 6. 10. 2020 bude žalobce schopen leteckého transportu z Prahy do Hanoje. Závěr správního orgánu I. stupně, že zdravotní stav žalobce nebrání vycestování jak z České republiky, nebyl ve správním řízení relevantně zpochybněn. Ostatně ani k žalobě žalobce žádné lékařské zprávy, z nichž by bylo možné dovodit opak, nedoložil. Ničím nepodložené zůstalo i tvrzení o předpokládaném zhoršení zdravotního stavu či o nutnosti dalších chirurgických zákroků. Tyto skutečnosti ale nelze klást k tíži žalované a tvrdit, že to byla žalovaná, kdo dostatečně nezjistil skutkový stav věci. Podle krajského soudu byl skutkový stav věci zjištěn v intenzitě nevyvolávající důvodné pochybnosti.
22. Podal-li žalobce z důvodu nedostupnosti zdravotní péče v zemi původu, či nebezpečí, které žalobci údajně plyne z nesplacení dluhu u věřitelů s ohledem na jeho zdravotní stav, žádost o udělení mezinárodní ochrany, budou tyto důvody posouzeny v samostatném řízení podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.
23. Pouze pro úplnost soud konstatuje, že dle § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, je vykonatelné po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se a) mezinárodní ochrana neuděluje, b) žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná, c) řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje, nebo d) azyl nebo doplňková ochrana odnímá, jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo jestliže podle zvláštního právního předpisu podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek. Rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné, přizná-li soud na žádost cizince jeho žalobě odkladný účinek.*
24. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Této povinnosti správní orgán I. stupně dostal a na straně 7, 8 a 9 svého rozhodnutí ze dne 22. 9. 2020, kde se se všemi relevantními okolnostmi žalobcova případu zabýval, a žalovaná se s jeho závěry zcela ztotožnila. Krajský soud k tomu dodává, že nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života lze u cizince pobývajícího ve smluvním státě od začátku

- nelegálně konstatovat zcela výjimečně. Žádné takové výjimečné okolnosti soud v posuzovaném případě ale neshledal.
25. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se možnosti překvalifikování řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 - 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 - 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 - 27 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné. Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území např. dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie dále cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.* Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. O uvedený případ však v žalobcově věci nejde, předpoklady pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byly splněny.
26. Důvodná není ani námitka, že žalovaná nedostatečně posoudila přiměřenost doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie. Správní řízení představuje jeden celek až do vydání rozhodnutí a pojímá se dohromady. Jako jeden celek jsou vnímána též všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Správní orgán I. stupně podrobně odůvodnil přiměřenost doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie na straně 6 svého rozhodnutí ze dne 22. 9. 2020 a žalovaná k tomu dodala, že správní vyhoštění na dobu 3 let lze označit za správní opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona, okolnostem daného případu, za opatření postačující k nápravě vzniklého protiprávního stavu i za opatření odpovídající zájmu sledovanému zákonem o pobytu cizinců. Současně se přijaté opatření dle žalované nevymyká způsobu, jakým je po změně zákona o pobytu cizinců (provedenou zákonem č. 176/2019 Sb.) rozhodováno v obdobných případech. Takové odůvodnění považuje zdejší soud za zcela dostačující.
27. Dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let,*
3. *pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn,*
4. *pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
28. Soud uzavírá, že správní orgány postupovaly v souladu s právní úpravou, když byly splněny podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců k vyhoštění žalobce.

Napadené rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a přijaté řešení odpovídá výše popsaným okolnostem daného případu.

29. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítnul jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
31. Žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 28. dubna 2021

Mgr. Karolína Tylová, LL. M. v. r.
samosoudkyně